

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.428 van 30 augustus 2000
in de zaak A. 88.797/VII-20.225.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H.-K. CAREME,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koningsstraat 15

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 4 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 9 december 1999;

Gelet op de beschikking van 24 januari 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 juni 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H.-K. CAREME die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, samen met zijn echtgenote E. S., in België binnenkomt op 3 november 1998; dat hij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 6 december 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 22 september 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Careme.

Betrokkene, een Armeens staatsburger van Assyrische origine, verliet zijn land op 25 juni 1998. Hij reisde samen met zijn echtgenote, S. E. , en zijn zoon P. A., naar Turkije waar hij van 29 juni 1998 tot 30 oktober 1998 op illegale wijze verbleef. Op 3 november 1998 zou betrokkene te (in) België zijn aangekomen waar hij een dag later een asielaanvraag indiende. Betrokkene was in het bezit van een attest van woonplaats, een huwelijksakte en een beschuldigingsakte.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene in Armenië problemen hebben gekregen omwille van zijn Assyrische origine. In januari 1997 zou betrokkene door het uitvoerend comité van zijn dorp een partner, Grigorian, opgedrongen hebben gekregen in zijn onderneming. Die zou de schoonzoon zijn geweest van de zus van de voorzitter van het uitvoerend comité. Op 14 maart 1998 zou betrokkene een convocatie hebben ontvangen om zich aan te bieden bij de politie van Khorabkir. Hij zou zijn ingegaan op deze uitnodiging en zou op het politiekantoor zijn ondervraagd over zijn banden met een zakenpartner. Na een vijftal uren zou betrokkene het politiebureau hebben kunnen verlaten. Op 17 maart 1998 zou betrokkene door drie agenten van de zesde divisie van de politie, die zich hoofdzakelijk bezig zou hebben gehouden met economische criminaliteit, zijn bezocht. Hij zou ervan zijn beschuldigd te profiteren van de Armeense staat en van de Armeense bevolking. Na deze beschuldiging zouden de agenten 5.000 dollar van betrokkene hebben geëist. Toen betrokkene zou hebben geweigerd op deze eis in te gaan, zou hij zijn geslagen. De volgende dag zou betrokkene een tweede convocatie hebben ontvangen van de politie van Abovian waarin hem werd gevraagd zich de volgende dag (19 maart 1998) aan te bieden op het politiekantoor. Daar zou betrokkene één dag zijn vastgehouden. Tijdens diezelfde dag zou betrokkenes onderneming door de politie zijn verzegeld. Na de verzegeling zou betrokkene het verbod hebben gekregen er nog langer te werken. Op 22 april 1998 zou betrokkene naar de politie van Abovian zijn gegaan om inlichtingen te vragen over een eventuele heropening van zijn onderneming. Daar zou hij te horen hebben gekregen dat zijn onderneming nu enkel nog aan zijn partner Grigorian zou hebben toebehoord. Op 23 april 1998 zou betrokkene hiertegen een klacht hebben ingediend bij

een rechtbank te Jerevan. Daar zou hem zijn verteld dat de zaak op 23 juni 1998 zou worden behandeld. Op de rechtszitting op 23 juni 1998 zou er zijn beslist dat betrokkene onderneming definitief in het bezit van Grigorian zou komen. Na deze beslissing zou betrokkene hebben besloten Armenië te verlaten, hij zou zijn huis hebben verkocht aan een buurman en zou op 24 juni 1998 zijn vertrokken. Betrokkene stelt dat al deze problemen het gevolg waren van zijn Assyrische origine.

Er dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen in betrokkene's vervolgingsrelaas zijn verklaringen daarover ongeloofwaardig maken.

Ten eerste legde betrokkene voor het Commissariaat-generaal valse documenten voor namelijk de akte waarin betrokkene wordt beschuldigd en het attest van woonplaats. Gezien het feit dat de blauwe stempel op de akte van beschuldiging werd gekopieerd - het gaat hier duidelijk om een kleurenkopie - kan er aan de authenticiteit van het document geen geloof meer worden gehecht. Ook het attest van woonplaats is duidelijk een vals stuk, gezien het gedateerd is op 30 februari 1998, en februari maar achtentwintig (en soms negentwintig) dagen telt. Deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van betrokkene's verklaringen op substantiële wijze.

De reeds sterk aangetaste geloofwaardigheid van betrokkene wordt verder ondergraven door inconsistenties en tegenstrijdigheden in betrokkene's opeenvolgende verklaringen enerzijds en anderzijds tussen de verklaringen van betrokkene, zijn echtgenote en zijn zoon. Betrokkene's zoon, die betrokkene vergezelde tot in Turkije, verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken Armenië met een personenwagen te hebben verlaten en via Rusland naar Turkije te zijn gereisd. Betrokkene zelf verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal via Batumi, Georgië naar Turkije te zijn gereisd. Na deze vaststelling kan er aan betrokkene's verklaringen over de gevolgde reisweg geen geloof meer worden gehecht.

Ook over de problemen die betrokkene's vlucht voorafgingen legden de verschillende leden van betrokkene's gezin tegenstrijdige verklaringen af.

Zo stelde betrokkene over de klacht die hij op 23 april 1998 zou hebben ingediend, dat hij dit deed bij de rechtbank van Jerevan. Volgens zijn vrouw zou hij deze klacht evenwel bij de rechtbank van Abovian hebben ingediend.

Tenslotte stelden zowel betrokkene als zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal, dat de naam van de partner die aan betrokkene in januari 1997 door het uitvoerend comité van het dorp werd opgedrongen, Grigorian Grant was. Volgens de verklaringen van betrokkene's zoon voor het Commissariaat-generaal was diens naam evenwel Haratsian.

Na al deze vaststellingen kan er aan betrokkenes asielrelaas geen geloof worden gehecht en kan er in hoofde van betrokkene niet worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De huwelijksakte die betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag voorlegt, verandert niets aan deze conclusie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)" ;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) ENIGE MIDDEL : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1. De verzoekende partij stelt vast dat het bestreden besluit niet afdoende is gemotiveerd.

2. In het bestreden besluit wordt o.a. het volgende gesteld :

'Er dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen in betrokkenes vervolgingsrelaas haar verklaringen daarover ongeloofwaardig maken.

Ten eerste legde betrokkene voor het Commissariaat-generaal valse documenten voor namelijk de akte waarin betrokkene wordt beschuldigd en het attest van woonplaats. Gezien het feit dat de blauwe stempel op de akte van beschuldiging werd gekopieerd – het gaat hier duidelijk om een kleurenkopie – kan er aan de authenticiteit van het document geen geloof meer worden gehecht. Ook het attest van woonplaats is duidelijk een vals stuk, gezien het gedateerd is op 30 februari 1998, en de maand februari maar achtentwintig (en soms negentwintig) dagen telt. Deze vast- stellingen ondergraven de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen op substantiële wijze'.

De verzoekende partij houdt vol dat de akte waarin zij wordt beschuldigd wel degelijk een echt document is en geen kleurenkopie betreft.

Voor zoveel als nodig verzoekt de verzoekende partij om een schriftonderzoek!

Met betrekking tot het attest van woonplaats merkt de verzoekende partij op dat noch hij, noch zijn echtgenote verantwoordelijk zijn voor het verkeerdelijk dateren van het attest van woonplaats. De lokale (achtergestelde) overheden hebben deze akte afgeleverd op de wijze zoals ze voorligt!

Indien de verzoekende partij of haar echtgenoot valselijke bedoelingen zouden hebben gehad, quod non, zouden zij het onderhavige attest nooit op 30 februari 1999 gedateerd hebben!

3. Het bestreden besluit stelt verder het volgende :

'De reeds sterk aangetaste geloofwaardigheid van betrokkene wordt verder ondergraven door inconsistenties en tegenstrijdigheden in betrokkenes opeenvolgende verklaringen enerzijds en anderzijds tussen de verklaringen van betrokkene, zijn echtgenote en zijn zoon. Betrokkenes zoon, die betrokkene vergezelde tot in Turkije, verklaarde voor

de Dienst Vreemdelingenzaken Armenië met een personenwagen te hebben verlaten en via Rusland naar Turkije te zijn gereisd. Betrokkene zelf verklaarde daarentegen voor het Commissariaat-generaal via Batumi Georgië naar Turkije te zijn gereisd. Na deze vaststelling kan er aan betrokkenes verklaringen over de gevolgde reisweg geen geloof meer worden gehecht'.

De verzoekende partij stelt vast dat het onmogelijk is dat hij naar Turkije zou gereisd zijn via Rusland.

Armenië wordt o.a. begrensd door Georgië, Azerbeïdjan en Turkije, doch geenszins door Rusland.

Turkije wordt o.a. begrensd door Georgië en Armenië, doch geenszins door Rusland.

Het is derhalve geografisch onmogelijk dat de verzoekende partij Turkije zou bereikt hebben via Rusland.

Zodoende wordt de verklaring van de verzoekende partij geenszins ontkracht door een beweerdelijke verklaring van zijn zoon hieromtrent.

Het bestreden besluit twijfelt dan ook ten onrechte aan de verzoekende partij zijn verklaring over de gevolgde reisweg.

4. In het bestreden besluit wordt verder het volgende gesteld :

'Ook over de problemen die betrokkenes vlucht voorafgingen legden de verschillende leden van betrokkenes gezin tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde betrokkene over de klacht die hij op 23 april 1998 zou hebben ingediend, dat hij dit deed bij de rechtbank van Jerevan. Volgens zijn vrouw zou hij deze klacht evenwel bij de rechtbank van Abovian hebben ingediend'.

De verzoekende partij stelt vast dat deze verklaringen geenszins valselijk zijn, doch de bevoegdheidsverdeling van de Rechtbanken in Armenië betreffen. In ieder geval werd er klacht ingediend bij de rechtbank te Abovian.

Uit niets blijkt dat de verklaringen hieromtrent van de verzoekende partij of diens echtgenoot vals zouden zijn.

5. Het bestreden besluit stelt nog het volgende : 'Tenslotte stelden zowel betrokkene als zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal, dat de naam van de partner die aan betrokkene in januari 1997 door het uitvoerend comité van het dorp werd opgedrongen, Grigorian Grant was. Volgens de verklaringen van betrokkenes zoon voor het Commissariaat-generaal was diens naam evenwel Haratsian'.

In de mate dat de zoon van de verzoekende partij verklaringen zou afgelegd hebben over een bepaalde Haratsian, dient te worden vastgesteld dat de zoon - 20 jaren oud - reeds eerder verklaringen heeft afgelegd die manifest onmogelijk zijn. Zo verklaarde zijn zoon dat hij met zijn ouders Armenië heeft

verlaten via Rusland naar Turkije, hetgeen geografisch onmogelijk is. Hoger werd reeds aangetoond dat deze foutieve verklaring van zijn zoon de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij niet in het gedrang brengt.

Evenzo heeft de zoon van de verzoekende partij zich vergist in een beweerdelijke verklaring dat de opgedrongen partner Haratsian zou heten.

Ten onrechte verbindt de verwerende partij hieraan het gevolg dat de verklaringen van de verzoekende partij vals zouden zijn.

De verwerende partij baseert zich op foutieve motieven om tot een bevestiging van de weigering tot verblijf te besluiten.

Zodoende is de motivering van het bestreden besluit niet afdoende.";

Overwegende dat de Commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoekers aanvraag bedrieglijk is, dat de Commissaris-generaal in verband met het attest van woonplaats overweegt dat het duidelijk een vals stuk is, gezien het gedateerd is op 30 februari 1998 en februari maar achtentwintig (en soms negenentwintig) dagen telt; dat verzoeker hiertegen inbrengt dat het attest door de lokale (achtergestelde) overheden werd afgeleverd op de wijze zoals het voorligt en dat indien hij of zijn echtgenote valselijke bedoelingen zouden hebben gehad, ze het attest nooit op 30 februari 1998 zouden hebben gedateerd; dat, ten eerste, verzoeker er verkeerdelijk lijkt van uit te gaan dat de Commissaris-generaal hem persoonlijk van valsheid beticht; dat uit de bewoording van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de Commissaris-generaal vaststelt dat het stuk vals is, zonder deze vlasheid te wijten aan verzoeker; dat, ten tweede, op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om alle pertinente feiten en stukken van zijn vluchtrelaas aan te brengen; dat dit ook betekent dat een kandidaat-vluchteling elke anomalie aangaande de door hem aangebrachte stukken uit eigen beweging onder de aandacht van de Commissaris-generaal dient te brengen, hierover een uitleg dient te geven, wat verzoeker niet heeft gedaan; dat de

Commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief verzoekers aanvraag bedrieglijk kon verklaren; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig augustus tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.